

Neděle 28. dubna 2. neděle velikonoční – Božího milosrdenství <i>Pomazání nemocných</i>	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení 10.00 mše sv. v Radhošti za Jana Janeckého, manželku a rodiče
Pondělí 29. dubna <i>Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy</i>	14.00 mše sv. v Simeonu za zemřelé příbuzné
Úterý 30. dubna	
Středa 1. května <i>Sv. Josefa, dělníka</i>	8.00 mše sv. v Horním Jelení
Čtvrtek 2. května	15.00 mše sv. + poslední rozloučení s P. Arnoštem Jílkem v Pardubicích
Pátek 3. května <i>Sv. Filipa a Jakuba, apoštolů</i> <i>1. pátek v měsíci</i>	17.35 modlitba sv. růžence 18.00 mše sv. v Horním Jelení + výstav NSO + adorace
Sobota 4. května <i>1. sobota v měsíci</i>	8.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 5. května 3. neděle velikonoční	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení za rodiny Štanclovu, Francovu, Šrámovu a ty rody 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

„Žít v pokoji, to je záležitost lásky. Ale položit základ k pokoji, to je úkol moudrosti, která všechno pořádá. K moudrosti pak připravuje pokora.“

(sv. Tomáš Akvinský)

Sbírka v kostele 21.4.2019:

Horní Jelení 2 145,- Kč
Radhošť 817,-Kč
Borohrádek 1 815,- Kč
Šachov 1 020,-Kč

Velikonoce – modlitba k Otci ve zkoušce

Katecheze papeže Františka ze 17. dubna, nám. sv. Petra
(Mk 14, 32-36)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V těchto týdnech uvažujeme o modlitbě Otčenáš. Nyní, těsně před Velikonočním triduem, se zastavme u několika slov, kterými se Ježíš modlil k Otci v Utrpení. První invokaci pronáší Ježíš po Poslední Večeři, »pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna« - a potom »oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět« (Jan 17,1.5). Ježíš prosí o *slávu*. Tato prosba před nadcházejícím Utrpením působí paradoxně. O jakou slávu jde? Sláva v Bibli je vlastně zjevení Boha, rozlišující znamení Jeho spásonosné přítomnosti mezi lidmi. Ježíš je nyní Ten, kdo definitivně vyjeví Boží přítomnost a spásu. A činí tak o Velikonocích; vyvýšením na kříž je *oslavěn* (srov. Jan 12,23-33). Tam Bůh konečně zjevuje svoji slávu: odnímá poslední závoj a udivuje nás jako nikdy předtím. Objevujeme totiž, že veškerou slávou Boží je *láska*, tedy ryzí, šílená a nepředstavitelná láska překračující všechny meze a veškerou míru.

Drazí bratři a sestry, přisvojme si tuto Ježíšovu modlitbu a prosme Otce, ať nám sejme závoj z očí, abychom v těchto dnech pohledem na Ukřižovaného mohli pojmut, že Bůh je láska. Kolikrát jen si Jej představujeme jako zaměstnavatele a ne Otce, kolikrát jen ho považujeme spíše za přísného soudce než za slitovného Spasitele! Bůh však o Velikonocích ruší distance a ukazuje se v pokoře lásky, která žádá naši lásku. Proto Ho oslavujeme, když všechno, co žijeme, konáme s láskou, protože ta jediná dává život světu. Tato sláva je zajisté opakem té světské, která nastává, jsme-li obdivováni, chváleni a velebeni, zkrátka když jsem *já* středem pozornosti. Boží sláva je však paradoxní: bez aplausů, bez *publika*. Středem nejsem já, nýbrž druhý. O Velikonocích vsutku vidíme, že Otec oslavuje Syna, když Syn oslavuje Otce. Nikdo neoslavuje sám sebe. Můžeme se dnes ptát: „Pro jakou slávu žiji? Svoji nebo tu Boží? Přeji si jenom dostávat od druhých anebo také dávat druhým?“

Po Poslední Večeři odchází Ježíš do *Getsemanské zahrady*, i tady se *modlí k Otci*. Zatímco učedníci nevydrží bdít a Jidáš přichází s vojáky, Ježíš začíná pociťovat »hrůzu a úzkost«. Zakouší úzkost z toho, co jej čeká: zrada, pohrdání, utrpení a ztroskotání. Je »smutný«, a tam, v této propasti, v této neútěše se obrací k Otci tím nejlaskavějším a nejněžnějším oslovením: »*Abba*«, tedy tatínku (srov. Mk 14,33-36). Ve zkoušce nás Ježíš učí obejmout Otce, protože v modlitbě k Němu je síla jít v bolesti dál. V soužení je modlitba oporou, ujištěním a útěchou. Opuštěn všemi a ve vnitřní neútěše není Ježíš sám, je s Otcem. Avšak my, ve svých Getsemanech často raději zůstáváme sami, místo abychom řekli „*Otče*“ a svěřili se Mu jako Ježíš, svěřili se do Jeho vůle, která chce naše pravé dobro. Pokud však ve zkoušce zůstáváme zavřeni v sobě, hloubíme si uvnitř tunel, tedy jakousi bolestnou introverzní jednosměrku, která vede vždycky jen hlouběji do vlastního nitra. Největším problémem není bolest, nýbrž způsob, jakým se jí čelí. Samota nenabízí východisko, modlitba ano, protože je vztahem, spolehnutím. Ježíš všechno svěřuje a cele se svěřuje Otci, přináší mu, co cítí, a v zápase se opírá o Něho. Pamatujme na to, až vstoupíme do svých Getseman – každý z nás svoje Getsemany má nebo měl či bude mít – pamatujme, až vstoupíme nebo budeme vstupovat do svých Getseman, pamatujme a takto se modleme: „*Otče*“.

Nakonec se Ježíš obrací k Otci třetí prosbou za *nás*: »Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí« (Lk 23,34). Ježíš se modlí za ty, kdo byli vůči Němu zlí, za svoje vrahy. Evangelium uvádí, že tato modlitba je pronesena při ukřižování. Pravděpodobně to byla ta nejostřejší bolest, kdy byly Ježíšovi vráženy hřeby do zápěstí a nártů. Tady, na vrcholu bolesti kulminuje láska: přichází *odpuštění*, tedy dar té nejzazší moci, která prolamuje kruh zla. Drazí bratři a sestry, až se budeme v těchto dnech modlit „*Otčenáš*“, můžeme prosit o jednu z těchto milostí: žít svoje dny ke slávě Boží, tedy žít s láskou; umět se svěřovat Otci ve zkouškách, říkat „*tatínku*“ Otci a nacházet v setkání s Otcem odpuštění a odvahu odpustit. Obojí jde pospolu. Otec nám odpouští, ale dává nám odvahu, abychom mohli odpustit.